

TRIBUNA

CARLES PERA
President de Som Com Som

El camí cap a la igualtat real i efectiva

La Rin Rin és una granota que des de ben petita és diferent de les seves germanes i els seus germans: a banda del color diferent de la seva pell, és una granota i rauca com una granota. Dins del petit món de la bassa on ha nascut, tothom la troba estranya, però quan coneix l'Àguila, la seva gran amiga, i més endavant la Xocolata, una granota viatgera que acabarà sent la seva companya, descobreix que el món no s'acaba a la bassa dels Nenúfars Grocs. Però per damunt de tot descobreix que per ser feliç calen dues coses: gaudir de la pròpia manera de ser i estimar.

En el darrer període del segle XX i principis del XXI, el concepte i els reptes del tractament de la diversitat afectiva han anat evolucionant en funció del paper de les dones i dels homes de la nostra societat implicats en la batalla dels drets. I aquesta situació segueix creixent avui conforme les lluites per la no-discriminació es van globalitzant i van teixint aliances unes amb les altres. De la mateixa manera hi ha hagut un gran avenç en les lluites pels drets civils, contra l'apartheid i el racisme estructural, que ha tingut com a resultat la igualtat formal en drets i deures de les persones, independentment

de la raça o l'origen cultural, en la majoria dels països occidentals. Les lluites de classe, pel dret a l'educació pública i gratuïta, han aconseguit universalitzar l'educació i fer-la arribar a tota la població. La psicologia, la psicopedagogia, el diagnòstic i el tractament de trastorns mentals, i en general l'enfocament de l'educació cap a persones amb diversitat funcional, ha tingut també una evolució en la direcció d'incloure i respectar els drets i deures d'aquestes persones, tot i que queda molt per fer. Especialment a Andorra.

Aquests avenços han suposat molts canvis en positiu. Tanmateix, encara avui som davant del repte de passar de la igualtat formal a la igualtat real entre homes i dones de la nostra societat, independentment de l'origen, la classe social, la forma d'estimar o les capacitats.

Cal donar una altra volta a la democràcia formal per donar pas a la democràcia profunda. El concepte de coeducació ha anat evolucionant juntament amb les lluites pels drets civils i drets socials dels darrers 100 anys, i volem que ho continuï fent. Cal incloure la democràcia profunda en la coeducació, per caminar cada vegada

més vers la igualtat d'oportunitats de totes les persones. La democràcia profunda ens proposa posar l'atenció no només en l'aprovació de lleis i mesures institucionals, sinó també en el fet de prendre consciència de si la democràcia està tenint lloc o no en cada moment.

Hem d'aproximar-nos a una major comprensió de les dinàmiques de discriminació LGBTI. Al mateix temps que Andorra necessita eines i reflexions útils per facilitar i convertir moments de dany potencial en oportunitats per créixer i construir una comunitat profundament democràtica. També, accions concretes que cal dur a terme per educar amb perspectiva de gènere i de diversitat afectiva. La nostra actitud de benvinguda a la diversitat, una mirada respectuosa envers l'infant i la gent jove, a la vegada que gestos i polítiques concretes de coeducació dins el centre escolar, ens semblen la clau de la transformació que l'escola i la societat del segle XXI necessiten.

Voldria acabar l'article amb una reflexió breu d'una alumna de secundària: Tinc aquella edat que a vegades et diuen que ets massa gran o massa petita, segons

quines conveniències tinguin: a mi em fastigueja molt aquesta indeterminació dels grans. Em saturen, també, els seus romanços: "¿I quin noi t'agrada? Apa, que el tal no para de... Prepara't, que quan tinguis nòvio..." Per mi, jo sóc prou gran. Ara el que més em fascina de mi és fer espeleologia de les meves emocions... per descobrir les fonts de tot allò que m'està passant. Ara sé que tota la pesantor, la tristesa, les ganes de plorar sense motius, la barreja de ràbia i de malestar que sentia... tenien un perquè, tenien un sentit. Ho he descobert fa tan poc que encara no ho he paït. Però puc dir que, des d'aquest moment, em sento en pau i lliure amb mi mateixa... No he volat mai, però m'ho imagino així, i em fa sentir tan bé que he recuperat la confiança en les meves qualitats... Ah! Tinc tantes ganes de conèixer món i de... estimar!!! De sentir quines emocions vius quan tens algú en qui pots confiar íntimament... I del que també tinc ganes és que m'estimi la persona que jo estimo... o de qui m'he enamorat, no sé ben bé el que és...

La igualtat real i efectiva necessita que hi seguim apostant amb decisió. Necessita que seguim sortint al carrer i alçant la veu. Enarborar la bandera de la igualtat depèn de mi, depèn de tu i, especialment, de tothom.